

Eerste druk februari 2020
Tweede druk mei 2021
Derde druk december 2021
Vierde druk februari 2025

© 2020 Gerwin van der Werf
Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn
niet toegestaan
Omslagontwerp en -beeld Joost de Haas
Foto van de auteur Frank Ruiter

ISBN 978 90 254 7762 2
D/2025/0108/526
NUR 301

www.atlascontact.nl

Uitgeverij Atlas Contact vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruik gemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Net buiten het dorp stond een benzinestation. *Nieuwe eigenaar, betere service* was te lezen op een bord dat aan een lantaarnpaal was vastgemaakt. Tegen de volgende lantaarnpaal stond een bord met de brandstoffen en de prijzen in knoeierige letters.

‘Ze hebben Super achtennegentig!’ Elvin klonk blij als een kind. ‘Dus we gaan even bijtanken, snap je? Super achtennegentig. En benzinestations zijn pakhuizen vol cola.’

Er waren twee oude pompen onder de overkapping die fijn schaduw bood, en een piepklein hok dat volgens Elvin dan waarschijnlijk een colapakhuis was. Hij zette de auto naast de eerste pomp. Ik zag dat het rolluik van het hok half neergelaten was en wilde hem daarop attent maken, maar hij stond al buiten. Toen pas zag ik tussen de twee benzinepompen in een oud mannetje zitten. Hij droeg een blauwe overall en een vale baseballpet en zat op een houten stoel waarvan de verf bladderde. Hij zoog aan een sjekkie naast de ‘verboden te roken’-sticker. Was deze oude kerel die veelbelovende nieuwe eigenaar? Ik glimlachte naar hem, uit het gezicht met diepe rimpels viel niets op te maken, behalve dat hij een zwaar leven moet hebben gehad.

‘Ha, de nieuwe eigenaar!’

Elvin klonk veel te joviaal, daar kon je problemen mee krijgen.

‘Snok die schoonheid hier maar vol Super achtennegen-tig!’

Heel even dacht ik dat hij het over mij had, al noemde hij mij nooit schoonheid.

‘Die E-tien benzine komt er bij mij niet in,’ raaskalde Elvin verder. ‘Moderne rommel. Het is de pest voor je keerringen en rubbers.’

De man kwam overeind, nam nog een hijs, de peuk in zijn mond was nu zo kort dat het leek alsof hij hem helemaal naar binnen zoog. Elvin was uitgestapt en had de benzineklep geopend.

‘E-tien, man, dan kan je d'r nog beter stookolie in flikkeren. Wat u?’

De kerel schoot het minuscule peukje tussen duim en wijsvinger weg en stak een tankpistool in de Sapporo. Elvin ouwehoerde maar door.

‘Het is een complot tegen automobilisten, die E-tien-bagger, ze willen onze auto's er langzaam mee slopen. Zeker oldtimers als deze. Maar dat hoef ik u niet te vertellen! Goed dat u daar niet aan meedoet hier. Supergoed, haha. Nou, dat noem ik nog eens service!’

De pomp sloeg af. De man liet de tank doordruppelen tot veertig euro en hing de slang op.

‘En twee cola graag,’ zei Elvin. ‘Nee, doe maar vier.’

De man hield zijn hand op, een bleke, gegroefde handpalm. Zo'n hand waarbij ik me altijd afvraag wat die allemaal heeft aangericht in levens van anderen.

‘Co-ca Co-la.’

Elvin maakte er een drinkgebaar bij, haalde bankbiljetten uit zijn broekzak. De man bleef staan met die opgehouden hand.

‘Jezus christus, verstaat die gast Nederlands? Hij heeft toch wel cola?’

Ik vond dat Elvin moest ophouden over die cola – want ook al zei die ouwe niets, hij verstond het heus wel – en ik vond ook dat hij minder moest vloeken in een dorp dat Kruishoutem heette. Elvin telde vier briefjes van tien uit. De man nam ze aan en telde de biljetten nogmaals, tikte tegen zijn pet en slenterde naar de straat.

‘Tss, betere service noemen ze dat,’ bromde Elvin. ‘Probeer je voor te stellen hoe die vorige eigenaar was.’

We keken de man na, ik denk dat we allebei niet begrepen wat er nou gebeurd was. Opeens kwam er een brul van de andere kant.

‘HÉ DAAR!’

Elvin schrok nog harder dan ik, hij liet de dop van de tank uit zijn handen vallen.

‘Ik had toch gezegd dat u hier nooit meer uw tronie moest laten zien!’

Ik kon niets met die woorden, ik wist niet eens waar ze precies vandaan kwamen. Een dikke vent met een vetkuif en grijze slapen stond ineens naast de auto. De oude man was de straat al overgestoken, hij zwaaide met de biljetten alsof hij er vliegen mee wegjoeg.

‘Die ouwe, die heeft hier nondeju niets te zoeken!’ zei de dikke met een vette grijns op zijn gezicht. Hij ging tegen mijn portier staan, zijn kop glom van het zweet.

‘Het is de oude eigenaar, ziet u, hij komt hier soms de boel verstieren en dat moet nu maar ’s gedaan zijn. Enfin, kan ik u helpen?’

‘We hebben al getankt. We hebben hem betaald,’ zei Elvin, wijzend op de grijsaard die in de verte verdween,

traag als wegtrekkend onweer.

‘Awel, dat spijt mij.’ Het klonk helemaal niet alsof het hem speet, het klonk eerder intimiderend. ‘U moet mij betalen hè?’

Even bleef het stil.

‘We hebben hém dus betaald,’ probeerde Elvin nogmaals.

‘Hij werkt hier niet. Ik ben de eigenaar van deze zaak. Veertig euro alstublieft.’

Nu liep hij dreigend om de auto heen.

‘Fuck dat!’ riep Elvin. ‘Je vraagt je geld maar aan hem! En we willen graag twee cola.’

Eerst was er stilte, het volgende moment had hij Elvin bij de strot. Zijn enorme hand zat om de keel van mijn neef en ik kon niks doen.

‘U wilt dat ik mijn bloedeigen vader beroof en vraagt ook nog doodleuk om ’n cola?’

Wat moest hij daarop zeggen? Veel zeggen kon hij sowieso niet, hij kon hooguit wat gorgelen. Ik zei ‘hé laat hem los’ of misschien dacht ik het alleen. Hij trok Elvin een paar meter mee, mijn neef was net een poppenkastpop waar die vent zijn hand in had gestoken. Ik wist niets te zeggen, zat daar mijn grote onopvallendheids-act weer op te voeren. De situatie is onder controle, dacht ik en de gedachte bleef dom rondmalen in mijn hoofd.

‘Bid maar voor zijn ziel!’ zei de man. Ik schrok ervan dat hij me aansprak, hij lachte als een boef uit een Disney-film. Alles gebeurde heel snel: de klauw die Elvins strot dichtkneep, zijn andere hand die het tankpistool greep, en voor ik twee keer met mijn ogen had geknipperd was Elvin doorweekt. De benzinestank steeg me naar het hoofd, het

deed me gewoon pijn. Ik kon niets bedenken om te doen, ik zat in een film waarin nu een brandende lucifer achteloos op de grond geworpen zou worden, in het plasje benzine waar Elvin in stond.

Dat gebeurde niet, want ik zat natuurlijk niet in een film, wie zou mij nou uitkiezen in een film te spelen? Elvin, ja die zou wel in een film kunnen, alleen niet het soort film waar ik snel naartoe zou gaan. De man liet los, Elvin wurmde zich langs hem en kroop naar de bestuurdersplaats.

Ik geloof dat ik de kerel nog groette toen we wegreden.

Elvin reed veel te hard en had volgens mij geen benul welke kant we op gingen. Het maakte ook niet uit, ik dacht toen nog dat we vanzelf wel in Parijs terecht zouden komen. Normaal vind ik benzine lekker ruiken, maar Elvin stonk echt als een olietanker. Hij vloekte het spuw en benzinedruppels op de voorruit en ik werd doof van de wind. Gelukkig begreep hij wel dat roken geen goed idee was. Opeens ging hij op de rem staan, ik moest mij weer vastgrijpen aan de stoel. De auto kwam langs de weg tot stilstand.

‘Jij moet terug.’

Ik keek naar zijn glimmende kop, zijn woeste haar. Krullen plakten op zijn voorhoofd.

‘De klep van de benzinetank is open.’

‘Dan doe je die toch dicht?’

‘De dop van de benzinetank ligt nog bij de pomp.’

Ik keek achterom, zag een flinke plas op de weg liggen, door het harde remmen uit de tank geklotst.

‘Het is een mooie chromen tankdop.’

‘Jammer,’ zei ik.

‘Jij moet ’m halen, jou doen ze niks. Ik rij terug, jij loopt het laatste stuk naar die pomp.’

Ik liet mijn handen in mijn schoot vallen. Stervensheet werd het als die auto stilstond. Ik opende mijn mond. God wat een moeite kostte me dat.

‘Echt niet. No way.’

Elvin zette de motor af. Er was geen wind, niets dan stank en hitte. Ik durfde niet te bewegen, de stilte moest met rust gelaten worden, de stilte was de baas.

Dat duurde even. Een minuut of zo.

‘Fuck, fuck, fuck,’ brulde Elvin. Drie slagen met zijn vuisten op het stuur. Spettertjes benzine sloegen tegen het dashboard. Toen hij klaar was met schelden zei hij: ‘Weet jij dat mijn vader vroeger jouw moeder nog geneukt heeft? Meer dan eens! Daar wisten jullie thuis zeker niks van?’

Ik bedacht op dat moment dat ik ook best alleen met de trein naar Parijs had gekund. Hier zat ik dan en er was geen plan B. Daar had ik nooit over nagedacht. In een opwelling trok ik de sigarettenaansteker uit het dashboard, en hield hem dreigend in zijn richting.

‘Ik steek je in de fik als je je bek niet houdt.’

Hij begon te lachen.

‘Dan moet je hem eerst even terug in dat gat stoppen en goed induwen zodat hij ook echt gaat gloeien hè!’

Hij haalde de aansteker uit mijn handen, ik stribbelde niet eens tegen. Hij plaatste de aansteker in het gat waar hij hoorde en duwde hem in. Na tien tellen hoorden we een klik.

‘Nu kan het,’ zei Elvin. ‘Nu kan je me vermoorden.’

We zaten een tijdje te zwijgen. Ik vond dat ik iets moest zeggen, en niet sorry of zo. Ik blijf liever de hele dag in mijn boosheid hangen dan dat ik het goedmaak, nog meer haat ik het als een ander zich verzoenend opstelt zodat ik geacht word te glimlachen, te bedanken en te doen alsof ik alles vergeef. Donder op, laat me pissig zijn. Aarzelend keek ik naar Elvin, niet naar zijn ogen maar naar zijn mond. Ik kijk altijd naar zijn mond als ik wil weten wat hij voelt of denkt, zijn ogen vertellen me zelden iets en zijn mond wel. De mond is de spiegel van de ziel. Hij had zijn lippen op elkaar geklemd, en ik las er spijt in.

‘Ik ga dus niet terug,’ zei ik. ‘En je moet gewoon niet over mijn vader beginnen.’

‘Dat deed ik niet, ik had het over mijn vader.’

‘Doe niet alsof je dom bent.’

Ineens zag hij eruit als een zielige hond die op zijn lazer heeft gekregen omdat hij in een vijver is gesprongen.

‘Sorry,’ zei hij.

‘Je moet je omkleden,’ zei ik. ‘Je stinkt echt té erg. En die benzine is al helemaal in de bekleding van de auto gaan zitten. Hup, uitstappen en die kleren uittrekken.’

Het duurde even, we zaten daar en het werd steeds benauwder. Toen stapte hij toch de auto uit, met hoekige bewegingen trok hij het T-shirt over zijn hoofd. Ik stapte ook uit, ik had immers gewonnen en het was werkelijk niet te harden in die auto. Buiten brandde de zon door mijn shirt heen op mijn rug, ik ging er zelfs van rillen zo idioot heet was het. De aarde zou deze dagen totaal verschroeien en dat was ook prima als plan B. Met veel moeite had Elvin zijn broek afgestroopt, zijn natte kleren lagen op een hoopje in de berm. Uit de kofferbak haalde ik een fles water, ik goot

hem halfleeg over zijn kop. Hij gaf een gil en sloeg de fles bijna uit mijn handen.

‘Zeik niet,’ zei ik, ‘dat water is hartstikke lauw.’

Hij gromde, nam de fles van me over en waste zich met het overgebleven water zo goed en zo kwaad als dat ging. Met het laatste restje spoelde hij zijn mond.

‘Schone kleren. Zitten die in je tas?’ vroeg ik.

Hij keek me wezenloos aan. Aan zijn mond zag ik wat er aan de hand was: die hing een beetje open, peinzend over hoe het had kunnen gebeuren. Geen tas, geen kleren. Het duurde lang voordat hij antwoordde.

‘Ja.’

Je kan ja zeggen op een paar duizend manieren. Elvins ja was een zucht, zo van ‘hoe moet het nou verder?’ Toen mijn vader al een maand dood was vroeg mijn moeder of het goed met me ging en ik zei ja. Dat betekende weer heel wat anders.